

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלְאִים

פרשת בשלה

"ויעשו כן" (יד, ה)

אמרו: אין לנו אלא דברי בן עמרם! (מכילתא)
סיפר הגר"ש ברזום זצ"ל: "פעם ראיתי את הסטייפלער
יושב על יד השולחן עם בני משפחתו ומתאנח.
שאלתי אותו מה קרה? והוא סיפר לי שהחזון איש שאל
אותו שאלה מסויימת והשיב לו שיש ע"ז תשובה בשו"ת
חת"ס, והחזו"א הגיב שאין כזה חת"ס, ומכיון שיש לי
בבית את הספר הנ"ל ויש שם תשובה כזו, זה אומר באופן
ברור שיש זיוף בהוצאה הזו שנמצאת בביתי, והדבר
גורם לי צער רב."

"למחרת נכנסתי שוב
לביתו של הסטייפלער
וראיתי שפניו צוהלות,
ושאלתי מה קרה?
לתמיהתי השיב, כי
החזו"א קרא לו ואמר
שהצדק עמו ובאמת
ישנה כזו תשובה בחת"ס,
וזה אומר שלא זיפו את
תשובת החת"ס...
"זו דוגמא של אמונת
חכמים תמימה
ומוחלטת" - הפטיר
הגר"ש ברזום.
(מתוך מאמר)

"אל תיראו התייצבו
וראו את ישועת ה'" (יד, יג)

"קשים מזונותיו של האדם כקריעת ים סוף" (פסחים קיח)
רבי בונם מפשיסחא היה אומר, שאף שחוב מוטל על
האדם, לרדוף אחר פרנסתו, עליו לשים בטחוננו בה'.
הוא הביא על כך את דברי חז"ל: "קשים מזונותיו של
האדם כקריעת ים סוף", ולכאורה תמוה מהו הקשר בין
פרנסה לקריעת ים סוף?
אלא שבשעה שעמדו בני על הים, היו נתונים בצרה

מכל צד: המצרים מצד אחד, המדבר מצד שני והים
הגדול ממולם, ומהיכן תצמח הישועה?
אף אחד לא העלה בדעתו שהים יקרע, ולמעשה אכן
ניצלו ע"י זה.

כך הוא עניין הפרנסה, אדם מסדר לעצמו המון תכניות
בעסקיו, ולרוב, הדבר עולה בידו בסייעתא דשמיא
ממקום שלא תכנן ולא חשב עליו כלל מראש, וזהו הקשר
בין מזונות האדם לקריעת ים סוף.

"ויסע מלאך האלקים" (יד, יט)

מדוע השתמשה התורה בלשון דין - "אלקים" ולא בלשון
רחמים - "ה"?

בני ישראל אכן היו נתונים בסכנה בשעה זו שרדפו
המצרים אחריהם,
ומדוע?

מפני קטרוגה של מדת
הדין שאמרה: גם
המצרים וגם היהודים
עובדי עבודה זרה, מדוע
ירחם ה' דוקא על
היהודים?
אך הפסוק בקהלת (ג טו)
אומר: "והאלקים יבקש
את נרדף". אפלו כאשר
צדיק רודף את הרשע, ה'
מציל את הרשע משום
שהוא נרדף.
לכן נכתב ויסע מלאך
"האלקים", זה אותו אחד
שנאמר בו "והאלקים"
יבקש את נרדף.
(אזנים לתורה)

טְרַאוּמָה, היא מְקַרְה נוֹרְאֵי שְׂמֻעֹזֵע אֶת הָאָדָם וְנַחֲקֵק
בְּלִבּוֹ, וּמֵאֵז מְלוֹה אוֹתוֹ לְזַמֵּן רַב, עַל כָּל מְשֻׁמְעוֹתָיו
וְרִגְשׁוֹתָיו שְׂאִינָם מְרַפִּים...
כְּשֶׁאָדָם עוֹבֵר טְרַאוּמָה, כָּל הַמְעַרְכוֹת הַרְגִילוֹת שֶׁלוֹ
נִסְגָּרוֹת, שׁוֹם דְּבַר רְגִיל לֹא עוֹבֵד: הוּא לֹא מְרַגֵּשׁ
כְּלוּם, הוּא לֹא מִבִּין כְּלוּם, הוּא הַמוּם!
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא מִנְגֻנוֹן שְׁשׁוּמֵר עַל הַנְּפֶשׁ שֶׁלֹּא
תִּפְגַּע, וְכִדֵּי שֶׁהַנְּפֶשׁ לֹא תִרְגֵּשׁ וְלֹא תִבִּין אֶת גְּדֻלַּת
הַטְּרַאוּמָה - הַמְעַרְכֵת הַרְגִישִׁית וְהַשְׁכֵּלִית פְּשוֹט
נִסְגָּרָת.
הָאָדָם נִמְצָא בְּאוֹתָם רְגָעִים בְּהַשְׂרָדוֹת, הוּא בּוֹרֵחַ,
נִלְחָם אוֹ קוֹפֵא בְּמִקוּמוֹ...
בְּמַלִּים אַחֲרוֹת: כְּשֶׁאָדָם חוֹוֵה טְרַאוּמָה - הוּא לֹא
בְּאֵמֶת נִמְצָא שָׁם.

"ויסר את אופן מרכבותיו וינהגו בכבודות" (יד, כה)
יש להבין, מה היה צורך בזה הנס, שהרי כיון שהמצרים
היו אחרי בני ישראל, ממילא כשיצא האחרון מעם
ישראל מן הים - עדיין נשארו המצרים בים, ומדוע ניהגם
הקב"ה בכבודות?

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

ונראה שכך הוא מנהג העולם וטבע האדם, שכאשר הוא נזכר בנס מופלא שנעשה לו, מיד הוא נזכר גם בדבר דומה שנעשה לו.

הוא אשר אירע לעם ישראל בעומדם על שפת הים, שכאשר ראו "את מצרים מת על שפת הים", מיד נזכרו בדבר אחר שאירע על שפת המים, והוא הצלת מושיען של ישראל משה רבינו ע"ה - ע"י בת פרעה, ולכן: "וירא ישראל את היד הגדולה" - ידה של בת פרעה שנתארכה ונהייתה 'יד גדולה' וכך הצילה את מושיעם...

(מתוקים מדבש)

"אז ישיר משה" (טו,א)
אמר משה: במה שחטאתי לפניך, בו אני מקלסך.
חטאתי לפניך ב'אז', שנאמר (ה, כג) "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה", לכן אני משבחך ב'אז', "אז ישיר משה".

וכן הקב"ה, בדבר שהוא מכה, בו הוא מרפא.

(שמות רבה)

"ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה... ויצעק אל ה' ויורוהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים" (טו, כג-כה)

צריך ביאור, מדוע נקרא שם המקום "מרה", הרי לאחר הנס שנמתקו המים היה נכון יותר לקרוא את המקום 'מתוקה'.

אלא ביאר רבי יחזקאל מקוז'מיר זי"ע, כששתו בני ישראל ממימי מרה הרגישו כי מרים הם ואינם ראויים לשתיה,

החלו זועקים לה' ומבקשים שישלח להם מים מתוקים לשתות, והיו חושבים על ניסים גדולים שיחיש להם ה' ויזמין להם מים לשתות.

אך זאת לא שיערו בנפשם, שיהפוך את המים המרים עצמם למתוקים, וישתו מאותם המים עצמם.

לכן קרא למקום בשם 'מרה', שייזכר לדורות בכל עת

אולם ידוע, שהתוספות (ערכין טו) ביארו, שהים לא נקרע מצידו האחד אל צידו השני, אלא נקרע בצד אחד ונמשך כחצי גורן עגולה (- חצי עיגול) אל אותו צד בהמשכו.

ומכיון שהים נקרע לשנים עשר קרעים כדי שכל שבט ושבט מישראל יעבור בשביל נפרד, הרי שהשביל הקרוב ביותר לשפת הים בחצי העיגול הוא בעצם השביל הקצר ביותר מכל השבילים.

אם כן, כיון שהמצרים נכנסו לכל השבילים הרי שהשבט הנמצא בשביל הארוך ביותר טרם היה מספיק להגיע

לשפת הים, והמצרים שבשביל הקצר היו מגיעים אל היבשה, וכך לא היה אפשר להשיב את המים על כל המצרים.

משם כך הקב"ה ניהג בכבודות את המצרים - בגלל אלו שבשבילים הקצרים, כדי שאחרון השבטים הנמצאים בשבילים הארוכים יספיקו להגיע בבטחה אל שפת הים, ואז ישוב הים על המצרים שבכל השבילים ויטבעו בו כל המצרים כאיש אחד בלב אחד...

(ערבי נחל)

"וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים" (יד,ל-לא)
לכאורה יש לתמוה, מדוע רק עתה ראו ישראל את "היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים", הלא ניסים גדולים נעשו גם לפני קריעת הים?

וביותר, מלשון הפסוק משמע שבגלל שראו את מצרים מת על שפת הים

- ראו את היד הגדולה, ואין מובן כיצד הדברים משתייכים!?

ענה על כך בעל ה'בן איש חי' באופן נפלא: בגמרא (ברכות נד.) מסופר על מר בריה דרבינא שנעשה לו נס גדול, ולאחר זמן נעשה לו נס נוסף, ובכל פעם שהיה עובר ליד מקום אחד הניסים היה מזכיר לשבח גם את הנס השני.

חולף זמן, והאדם ששב לעצמו - מנסה לעבד את מה שקרה לו, הוא מנסה לשחזר, יש לו הבזקים ותמונות במח מרגעי הטראומה, והוא מנסה לנתח אותם, להבין מה בעצם קרה שם, מנסה להתחבר לרגעים הנוראיים הללו, לחזור אליהם, ולהרגיע אותם... הוא לא מבין, שכל עסוק בטראומה, כל הבזקי הזכרון הללו, לא רק שלא עוזרים לו להתרפא - הם רק מגבירים את הנזק!

כי המנגנון האלוקי שומר על הנפש שלא תפגע מהארוע - ואלו האדם מנסה בכל זאת לחזור לשם... מצד שני, מה אפשר לעשות? הרי ההבזקים הללו עולים מעצמם! האדם לא שולט עליהם, הם חוזרים ומתעוררים, חיים בתוכו ולא מרפים... האם אין שום דרך להרגיע אותם?

מגלה לנו הרה"צ ר' אשר פרינד זצוק"ל סוד עצום: נכון, הרגעים הללו הם אכן בעלי פוטנציאל להזיק לנפש - אבל בעבודה נכונה אתה יכול להשתמש דווקא עם אותם הרגעים כדי לגאל את הנפש ולגרם לרפואה אמיתית! הכיצד?

בשביל להסביר את זה, חוזר ר' אשר למהות האדם... מהו האדם? מי הוא ה'אני' שפועל בתוכי? איפה ה'אני' הזה נמצא?

האדם הוא לא העתיד שלו, כי העתיד עדין לא הופיע... האדם הוא לא העבר שלו, כי העבר התאדה ואבד לנצח... האדם הוא אפילו לא ה'הווה' שלו, כי הוא לא מספיק להתבונן בהווה - וההווה כבר נעלם, חומק אל העבר האבוד...

אז מי אני כן? איפה אני נמצא?

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

צרה ומרירות שיהיה לעם ישראל - שהצרה עצמה היא חוקה אלמונית תועיל לתיקון הנפש, מכל מקום עצם המתיקות!

כי כל מה דעבד רחמנא לטב ביד, וכאשר יאמינו בה' 'תתגלה' להם המר עצמו למתוק.

וכך כל אדם צריך להשריש בלבו שכל מה שעובר עליו הכל הוא 'טובה' מאת ה'.

ואף כי פעמים תבוא עליו 'צרה', כאשר יאמין שהיא לטובתו יראה בעיניו כי ה'צרה' היא 'צהר', והרע הוא טוב.

(אוצרות פניני התורה)

"ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלוקיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצוותיו ושמרת כל חוקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאיך" (טו, כו)

כאשר בא חולה אל הרופא, רושם לו הרופא סם פלוני ועשב אלמוני לרפואתו.

עוד יאמר לו הרופא, כי לא יאכל דבר זה ולא ישתה דבר זה, ועל הכל יסמוך החולה וישמע בקולו.

למרות שאין החולה מבין כיצד סם פלוני יביא מזור למחלתו וכיצד משקה פלוני יקרבת את קיצו, מכל מקום הוא סומך על הרופא, אשר הוא הבקי, המבין והמומחה לדבר.

כך גם בתחלואי הנפש. הרופא הגדול, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, נתן לנו סדר מצוות וחוקים, אשר יועילו לרפואת נפשותינו.

אף על פי שאין אנו מבינים כיצד מצוה פלונית או

חיי האדם הם כמו מנגינה. מה בעצם יוצר את המנגינה? האם הרגע הקודם בשיר - והרי הוא כבר לא נשמע!

האם הרגע הבא - והרי הוא עוד לא הופיע! והאם, האם הרגע הנוכחי? הרי אם תנסה להקשיב לרגע הבודד העכשוי - לא תשמע יותר מהבירה אחת קלושה וחסרת משמעות, 'הי', 'אה', 'הו'! לא יותר... מהו אם כן הנגון?

הנגון הוא - החבור בין העבר, ההווה והעתיד! זה, בעצם, מרכיב את האדם... האדם הוא משהו מאוד מגבל, שאינו באמת קים, ישות מצמצמת ומגבלת, עם תאריך תפוגה ורגעים שבו הוא מרגיש 'אויס מענטש' - כבר לא בן-אדם...

ואם כך שואל ר' אשר: בשביל מה רבונו של עולם ברא את העולם? הרי הוא 'אין סוף' - ואנחנו מגבלים מאוד! מה כבר יכול יצור מגבל ו'סופי' לתרם ולהוסיף למהות האינסופית?

אומר ר' אשר: בדיוק את זה, את ההפכה בזה שאני מגבל וחסר כוח ואני תלוי אך ורק בבורא - זה מה שאני יכול לעשות כאן בעולם, רק את ההבנה הזו!

כשאני מבין את זה - זאת היא עבודת השם!

כשאני מבין את זה - זוהי תכלית הבריאה!

כשאני מבין את זה - זה ממש מביא את הגאולה! כי אני מימש את המטרה לשמה הכל כאן נברא...

הבעיה היא, שקשה לנו מאוד להספיק לזה...

האדם לא מוכן לומר כל כך מהר על התחושה שהוא ישות, שהוא מסגל לבד, שיש לו כוח לא מבטל, שיש לו הצלחות והשגים, ושהוא מכשר וחרבותי ומצליח... האדם אפלו נלחם על זה, להשאיר בתחושה הנעימה של בעל יכלת, ולא להזכר לרגע בחסר האונים הטבעי שלו...

אדם כזה, איפה כאן ההפכה בזה שאני מגבל? ואיפה כאן תכלית הבריאה?

הקשיים שהאדם עובר בחיים, בכל תחום ובכל רמת קשי - נועדו למטרה אחת ויחידה: לקרב אותנו לתכלית הבריאה!

בלי הקשיים, בלי הנפילות, בלי הכשלונות - היינו שוכחים אותו, חושבים שאנחנו 'כל יכולים', שוכחים שאנחנו מגבלים ובעלי תאריך תפוגה!

המעברים שאנו עוברים, מלמדים אותנו כמה אנו חסרי אונים, כמה אנחנו לא באמת מסגלים לבד, כמה אנו צריכים אותו בחיינו...

מחובתנו לקבל דברי הרופא הגדול, אשר הוא יודע את תחלואי הנפש ואת דרכי הרפואה שלהם.

זהו שאומרת התורה: "אם שמוע תשמע בקול ה' אלוקיך והישר בעיניו תעשה" אף על פי שאולי אין הדברים נראים כשרים בעיניך, והרי הם, לדעתך, דברים בלא טעם, "והאזנת למצוותיו ושמרת כל חוקיו", הגם שנראים בעיניך כחוקים ללא טעם, אזי "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך".

ושמא תשאל: כיצד זה אדרש לשמור חוקים אשר אין אני מבין את טעמם, התשובה לכך היא: "אני ה' רופאך", וכשם שאתה שומע לרופא לכל אשר יאמר, מפני שאיך יודע בחכמת הרפואה, ואילו הוא יודע, כן אני לך כמו רופא נאמן, היודע מה טוב לך ומה אינו טוב לך.

(החיד"א, נחל קדומים)

"הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה" (טז, טז)

הגאון רבי יצחק קופלמן זצ"ל אמר: כאן רמוז דרכי ההשתדלות לפרנסה, וביאר עפ"י משל מדגי הים.

מזונם של הדגים הגדולים הוא ע"י שטורפים דגים קטנים ואוכלים אותם.

כמובן, מיד שדג קטן מרגיש שדג גדול מתקרב אליו הוא בורח ממנו בכל כוחו, והדג הגדול רודף

אחריו עד שמשיגו ואוכלו.

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

תמה הבחור על השאלה, ואמר במבוכה: "הרי דוד המלך אמר בתהילים 'ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה'".

החזיר לו החפץ חיים: "וכיצד אפוא תתפרנס מגיל שלושים ועד שמונים, לאחר שתסיים את שנות ה'קעסט' של חותנך?"

החל התלמיד להצטדק ולומר: "הרי אני יהודי מאמין, ויודע שהקב"ה מפרנס מקרני ראמים ועד ביצי כנים", ומיד הפסיקו החפץ חיים" ואמר לו בגערה: "ישמעו אזניך מה שפיך מדבר! מגיל שלשים ועד שמונים שנה אתה סומך על הקב"ה, ואילו למשך חמש השנים הקרובות אינך סומך עליו?!..."

"וילקטו אותו ... איש כפי אכלו לקטו" (טז, כא)

הגאון הצדיק רבי אליה לופיאן זצ"ל, אמר חידוש נפלא, מבהיל על הרעיון:

הכתוב אומר: "איש לפי אכלו עומר לגלגולת" (טז, טז) ולאחר מכן (פסוק יט) מופיע הציווי: "איש אל יותר ממנו עד בוקר", ומיד אחר כך (פסוק כ) התורה מספרת: "ולא שמעו אל משה ויתירו אנשים ממנו עד בוקר". אנשים אלו, כפי שגילו לנו חז"ל, היו דתן ואבירם. ומה היה ה"חשבון" שלהם להותיר מן המן למחר? הם אמרו לעצמם: "מי יודע מה יהיה מחר? מה נאכל מחר, אם, חלילה, לא ירד מן? מה שבטוח בטוח! נאכל היום רק מחצית העומר שליקטנו ואת מחציתו השניה נאכל למחר! ליתר בטחון!"

אי אי אי! לא היתה להם את מידת הבטחון בהשם יתברך שיתן להם את אכלם גם מחר! הם אכלו היום רק חצי עומר ושמרו את החצי השני למחר...

ומה אומר הפסוק שלאחר מכן? (פסוק כא) "וילקטו אותו בבוקר בבוקר איש כפי אכלו" - פירושו: כמה אכלתם אתמול? חצי עומר? מכאן והלאה תקבלו כל יום רק חצי עומר... "כפי אכלו"! כפי המידה שאכלתם אתמול. בעטיו של חוסר הבטחון שהיה לכם, כך תקבלו מכאן ולהבא מידי יום ביומו במשך ארבעים שנה! מוראדיג! (יחי ראובן)

והנה כשפותחים אח"כ את הדג רואים במעיו שהדג הקטן מונח כשראשו בצד הפנימי וזנבו בצד החיצון לכיוון הפה של הדג, כאילו בלע קודם את ראשו ואח"כ את זנבו, והדבר מתמיה כי מאחר והדג הקטן ברח מהגדול הרי שזנבו קרוב לפיו של הגדול, וכשהגדול משיגו ואוכלו נמצא בולע זנבו תחילה ואח"כ את ראשו, ואיך זה שראשו בפנים וזנבו בחוץ?

התשובה היא, אמנם הדג חושב שבלע את הדג שרדף אחריו, אך לפי האמת אותו דג הצליח לברוח, והוא בלע דג אחר שה' זימן לו!

כך בדיוק מתנהלת פרנסת האדם, האדם סבור שעל ידי פעולה פלונית ירוויח ממון רב, ולמעשה מגיע הרווח ע"י פעולה אחרת לגמרי שמעולם לא חשב שיצליח ממנה! ללמדך שלא ההשתדלות מביאה את הפרנסה, אלא על האדם מוטל לעשות השתדלות וה' יפרנסו בדרכים משלו.

כך היה אצל המן ששאלו "מן הוא", כי הם בקשו לחם ולא עלה בדעתם לקבל משהוא אחר, והשיב להם משה "הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה". (אוצרות פניני התורה)

"וימודו בעומר ולא העדיף המרבה והממעט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו" (טז, יח)

כך היו דורשי רשומות מפרשים את הפסוק, שכך היא המדה בעניני פרנסת האדם, שאף שצריך להשתדל למענה, אולם המרבה בהשתדלות יותר מדי,

לא מוסיף לעצמו פרנסה גדולה יותר, והמעט לא מחסיר לעצמו כלום, אלא איש לפי אכלו לקטו, כפי שנגזר עליו, מראש השנה ועד ראש השנה. בשיבתו של החפץ חיים ברדין, למד תלמיד אחד שהפליג בשנים ועדין לא הקים את-ביתו. פעם הזמינו ה"חפץ חיים" ותמה בפניו מדוע אינו נותן לבו למצוא את זיווגו ולהקים בית בישראל. השיב התלמיד וטען, כי הוא מחפש שידוך כזה, שחותנו יתחייב להחזיקו סמוך על-שלחנו לפחות חמש שנים מזמן נשואיו, כדי שלא יצטרך לעסוק במלאכה לפרנסתו, ויוכל ללמוד ללא הפרעה.

פנה אליו החפץ חיים" ושאלו: "אמור נא לי, כמה שנים אתה משער שיהיו ימי חיך?"

הרה צ' ר' אָשֶׁר זצוק"ל נִכְנַס פְּעַם לְבֵית כְּנֶסֶת בְּנֵי בְּרָקִי טַפּוּסִי, וְהִבְחִין בְּלוּחֹת הַבְּרִית שֶׁהָצְבוּ מֵעַל לְאָרוֹן הַקֹּדֶשׁ וְעָלִיהֶם נִכְתָּב בְּקֶצֶר 'אֲנֹכִי הַשֵּׁם אֱלֹ-הֵיךְ' - בְּלִי הַהֶמְשָׁךְ...
אָמַר ר' אָשֶׁר: אִם לֹא כָתוּב 'אָשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם' - זֶה שֶׁקָּרָ!
כִּי לְדַקְלָם סָתֵם כֶּף 'אֲנֹכִי הַשֵּׁם אֱלֹ-הֵיךְ' בְּלִי לַחֲוֹת אֶת הַתְּלוֹת שְׁלִי בּו - מֵתוֹךְ הַכְּרוֹת עֲמָקָה עִם הַנֶּפֶשׁ שְׁלִי, אִם זֶה לֹא מִגִּיעַ מֵתוֹךְ הַחֲוִיָּה הָאִישִׁית שְׁלִי, מֵתוֹךְ הַמַּעֲבָרִים שְׁלִי, מֵתוֹךְ הַחֲלֻשָׁה שְׁלִי - אִזּוֹ זֶה דְּבוּרִים בְּעֵלְמָא!
רַק כְּשֶׁאֲנִי זוֹכֵר מֵאִיפָה הִגַּעְתִּי, וּבְאִיזָה 'מִצְרַיִם' אֲנִי נִמְצָא, כְּשֶׁאֲנִי מִכִּיר אֶת הַדְּלוֹת וְהָאֲבִיוֹנוֹת שְׁלִי, אֶת הַחֲלֻשָׁה וְחֹסֵר הָאוֹנִים, רַק כְּשֶׁאֲנִי מִבִּין אֶת הַתְּלוֹת הַמְּחַלְטֵת שְׁלִי בּו - רַק אִזּוֹ אֲנִי מִמְלִיךְ אוֹתוֹ עָלַי!
רַק אִזּוֹ אֶפְשָׁר לְהִתְחַבֵּר אֵלָיו, לַחֲיוֹת שֶׁהוּא אָכֵן 'אֲנֹכִי הַשֵּׁם אֱלֹ-הֵיךְ'.

(נְקֻדּוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

